

[Hans Kjør.]

tænker ikke mindst på spørgsmålet om økonomisk demokrati i den udformning, hvori folketinget har fået det præsenteret, og giver regeringen yderligere efter for de skærpede krav fra SF — og for så vidt også fra de SFere, der er i socialdemokratiet — om øget socialisering, så vil vort samfunds vanskeligheder vokse hurtigt, og skaderne kan blive uoprettelige. Det vil være imod befolkningsflertallets ønsker, og befolkningen fortjener ikke en så beklagelig skæbne.

Jens Peter Jensen: En erhvervspolitisk debat bør nok føres i begyndelsen af en folketingssamling, hvor der er bedre tid til en drøftelse, fremfor at komme på dagsordenen nu, hvor folketinget i forvejen har et uhyre arbejdspress. Til gæster udefra, der undrer sig over, at der ikke er flere i salen, vil jeg sige, at det skyldes ikke mangel på interesse for emnet; men hvis man ser udvalgstavlen derude, vil man opdage, at der er mange medlemmer, der er optaget af de opgaver, der skal løses dér.

Det lader sig ikke gøre at føre en erhvervsøkonomisk og erhvervspolitisk debat uden at tage udgangspunkt i den almindelige økonomiske stilling i landet. Den er jo karakteriseret ved et alt for stort forbrug i forhold til produktionen. Denne kendsgerning kan man læse ud af det foruroligende store underskud, der er på betalingsforholdet over for udlandet — en tilstand, som må antages at blive yderligere skærpet i løbet af dette år. Vi kan ikke vedblivende undskyldes os med, at kapitalimporten er nødvendig for at finansiere strukturforandringen inden for dansk erhvervsliv. En del af kapitalimporten medgår til dette formål, men en anden og alt for stor del medgår til opretholdelse af et for stort privatforbrug og af et ambitiøst offentligt forbrug af kapital og arbejdskraft. Det er uværdigt af et land, der ofte vil lade sin røst høre til støtte for udviklingslandene, at samme land ustandselig henvender sig på det internationale kapitalmarked og trækker kreditter til sig, mens netop u-lande og andre, der er mere trængende end Danmark, må stå med hatten i hånden uden at få noget i den. Når vi tager vor høje levestandard i betragtning, grænser det til en uetisk holdning og en dobbeltmoral at føre en sådan politik.

På samme vis kom dobbeltmoral til udtryk, da den nuværende regering som et af sine første politiske initiativer gennemførte den særlige importafgift. Når andre lande havde foretaget foranstaltninger i strid med internationale eller regionale aftaler, så var danske regeringsrepræsentanter altid på pletten med indsigelse og kritik. Det så den nuværende regering stort på og trådte lige ud i den samme sump. Økonomi- og budgetministeren talte meget om, at denne foranstaltning skulle give os et pusterum. Det blev for store dele af vort erhvervsliv ikke et pusterum, det blev åndenød, som en hel del virksomheder bukkede under for. Og med hensyn til virkningerne på betalingsbalancen kan enhver jo nu se, at importen blev begrænset for en kort tid for siden at vokse — under et højere prisniveau. Den kendsgerning kan også læses ud af betalingsbalancens udvikling.

Med den særlige importafgift tabte Danmark international anseelse, og vi har ikke engang den undskyldning, at der kom en varig bedring i betalingsbalancen, tværtimod.

Da socialdemokratiet i 1968 kom i opposition, skete der en mærkbar ændring i partiets holdning til det europæiske økonomiske samarbejde. Fæsthed blev afløst af en usikker og slingrende kurs, der alene havde til formål at tjene partipolitiske interesser. Da socialdemokratiet i 1971 igen fik regeringsmagten, led den nye regering under oppositionstidens synder. Indadtil betød dette en splittelse af landets største parti, om ikke fra isse til hæl så dog langt ned i partilegemet, et forhold, partiet stadig har at slås med; udadtil skabtes der utryghed i erhvervslivet, der efter en halv snes års sikker tro på dansk tilslutning til De europæiske Fællesskaber nu også måtte regne med den modsatte udgang. Det påvirkede investeringer og andre dispositioner.

Den usikkerhed, som socialdemokratiets dobbeltpolitik på dette område medførte, bredte sig også ud over landets grænser. Det lod sig mærke ikke alene på udenlandske investorers interesse for fremstød i Danmark, men også i talrige forhold mellem danske virksomheder og deres udenlandske forbindelser. En klar socialdemokratisk holdning efter linjen op til 1968 kunne have gjort dansk erhvervsliv bedre skikkert til at